

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 15 / IV legislatura / Període intermedi

Dimecres, 22 de juliol de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 12

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i onze minuts.

Debat i votació de la Proposta de resolució presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular (Reg. 2891) per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 6 de la Llei de l'Estat 10/1992, del 30 d'abril, de mesures urgents de reforma processal (Punt únic de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC) (p. 598).*

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 600), Sr. Morera (ERC) (p. 601), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 602) i Sr. Escudé (CiU) (p. 604).*

Segona intervenció dels grups: *Sr. Fuentes (IC) (p. 606).*

Votació: *rebutjada per 21 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció (p. 607).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del matí i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 12

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació de la Proposta de resolució presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 6 de la Llei de l'Estat 10/1992, del 30 d'abril, de mesures urgents de reforma processal.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i la votació de la Proposta de resolució presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra l'article sisè de la Llei de l'Estat 10/1992, del 30 d'abril, de mesures urgents de reforma processal.

Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament de la cambra, sobre el procediment per interposar recurs d'inconstitucionalitat. (*Remor de veus.*) Silenci!

Un representant dels grups que hagin presentat la Proposta té la paraula per exposar-la. (*Pausa.*) Té la paraula la il·lustre diputada senyora Magda Oranich. Té quinze minuts.

La Sra. ORANICH: Bé, moltes gràcies, senyor president. Gràcies a tots els il·lustres diputats i diputades que en període de vacances han vingut en aquest Ple extraordinari —crec que això val la pena recordar-ho. Pensem que... I no cregueu que hem posat aquest Ple i que hem tingut interès que es realitzés aquest Ple del Parlament de Catalunya en vacances parlamentàries ni de pressa i corrents sense cap altre sentit, sinó perquè hi han uns terminis legals per plantejar aquest recurs d'inconstitucionalitat. Per tant, és evident que no és un temps..., el millor per a ningú, encara que, malgrat tot, entenem que tampoc és un problema d'inoportunitat política —com es diu des d'algun sector, de vegades, d'aquesta mateixa cambra—, sí d'una inoportunitat del temps, però els terminis legals de vegades porten aquestes conseqüències.

Bé, com sabeu, hem presentat, vam presentar en el Consell Consultiu, perquè dictaminés sobre el recurs d'inconstitucionalitat, que nosaltres pensàvem que eren inconstitucionalitat quatre punts, quatre aspectes de la Llei de reforma processal urgent. D'aquests quatre punts, el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya considera clarament, i per unanimitat... Això sí que ho voldria destacar —recordeu companys i companyes que en el cas de la Llei Corcuera, on també el Consell Consultiu de la Generalitat va declarar que era anticonstitucional, va ser amb algun vot reservat, i en aquest cas ha sigut per unanimitat—: un organisme important, democràtic, de la Generalitat de Catalunya, i partim de la base que ha considerat in-

constitucional un dels punts, i diu el Consell Consultiu que són constitucionals els altres tres punts sobre els quals hem demanat que ens contesti en aquest aspecte.

Nosaltres seguirem en part el que diu el Consell Consultiu, és a dir, que defensarem que aquest Parlament presenti recurs d'inconstitucionalitat contra un dels punts, concretament, el que el Consell Consultiu així ho ha considerat, deixarem dos dels punts, perquè entenem que són bons i realistes els arguments que dona el Consell Consultiu, i mantindrem també un altre punt d'inconstitucionalitat, que és el tema que la Llei de reforma urgent faculta el jutge per delegar a la policia els registres domiciliaris.

Bé, anem, en primer punt, a l'aspecte tècnic d'aquests dos punts. Quant al primer que em referiré, això que el Consell Consultiu considera que és anticonstitucional, no voldria aquí fer jo una gran explicació jurídica —bé que entre vosaltres hi han il·lustres juristes, cert és que no tots ho sou i que hi han alguns punts difícils per a la gent que no és de la professió jurídica, d'entendre-s'hi—, però hi ha un punt que, realment, és molt fàcil d'entendre, hi ha un punt que realment és el més fàcil de tots, que ens diu que «el jutge no pot ser jutge i part».

És a dir, que la nova Llei de reforma processal urgent no ha sigut —i això també ho voldríem dir com a primer punt— una reforma processal global com fa temps que es faci en el nostre país, sinó que ha sigut una reforma purament parcial que tracta algun dels punts de les lleis processals, però malgrat tot s'ha utilitzat aquesta reforma parcial per anar més enllà dels anomenats judicis ràpids i atacar algun dels punts que nosaltres entenem que ataquen els drets constitucionals de les persones, els drets humans i la llibertat. En aquest sentit, la Llei de reforma processal considera que en els anomenats judicis de faltes no caldrà, en determinats supòsits, que hi assisteixi el Ministeri Públic. És més: diu concretament la Llei de reforma processal urgent que el fiscal general de l'Estat podrà dictar una ordre amb la qual els fiscals no es presentin sovint, no es puguin presentar en determinats supòsits dels judicis de faltes en aquests judicis; en el cas de no haver-hi el fiscal, és llavors que el jutge actuarà d'acusador i de jutge. Aquest és un principi constitucional important, si heu llegit —i espero que així sigui— el Dictamen del Consultiu —del nostre Consell Consultiu—; en aquest sentit, és un tema clar.

Hi ha hagut moltes sentències del Tribunal Constitucional en aquest sentit, és a dir, que mai el jutge ha de ser un jutge imparcial, ha de ser un jutge que no hagi intervingut ni a la instrucció, ni al llarg del procés; i ha de ser un jutge que únicament sigui jutge. És a dir, que el fet de jutge i part és quelcom que atempta contra la Constitució i és quelcom que atempta contra els principis fonamentals que han inspirat sempre el nostre dret.

Veureu que el Dictamen del Consultiu té..., parla de moltes sentències, relaciona moltes sentències, però, en aquest sentit també, bé que de passada, n'anomena una última del Tribunal Constitucional, de 28 de maig de 1992. És potser la sentència a la qual el Consultiu fa menys menció, segurament perquè era molt nova i encara no havia tingut temps d'estudiar-la, però textualment diu, aquesta sentència del Tribunal Constitucional, de data 28 de maig: «*El principio acusatorio forma parte de las garantías sustanciales del proceso penal, incluidas en el artículo 24 de la Constitución, implicando en esencia la existencia de una contienda procesal entre dos partes contrapuestas —acusa-*

dor y acusado— que ha de resolver un órgano imparcial con neta distinción de las tres funciones procesales fundamentales: acusación, propuesta y defendida por persona distinta al juez; defensa de derechos y facultades iguales a las del acusador, y decisión de un órgano judicial independiente e imparcial que no actúe como parte frente al acusado en el proceso contradictorio.» I, més endavant, ens diu el Tribunal Constitucional que «*las mencionadas exigencias del principio acusatorio se extienden al juicio de faltas*».

Perquè aquí ens trobem en un dels punts..., i aquests dies, quan nosaltres hem plantejat aquest tema i hem parlat amb altres diputats i diputades, sobretot amb els juristes d'aquesta cambra, se'ns ha dit —i així ho diu avui també algun mitjà d'informació— que el Grup majoritari de la cambra insistirà en el sentit que això són temes menors i que, per aquests temes menors, no es pot plantejar un recurs d'inconstitucionalitat.

Bé, primer, que s'han de complir les garanties del Tribunal Constitucional i de la Constitució, en el sentit que els judicis de faltes tenen dret a les mateixes garanties constitucionals que altres judicis majors. A nosaltres ens sembla molt bé que en aquest país es vetlli pels drets de la persona, fonamentals, i no es conculquin en cap procés, però aquests drets no es poden garantir només en grans processos, sinó també en les petites qüestions. Entenem que..., que se'ns digui que per a casos menors no cal anar al Constitucional, això no és sostenible des del punt de vista democràtic, perquè dels judicis de faltes es deriven grans qüestions per a la vida quotidiana de les persones, dels judicis de faltes poden sortir importants indemnitzacions per a les persones —penseu que aquest article afecta la tercera part dels judicis de faltes: faltes contra les persones, vexacions, insults i, especialment, tot el tema d'accidents de circulació. Pensem que això és anticonstitucional i que, a més, atemptarà sempre contra els drets de la part més dèbil de la societat, perquè la presència del Ministeri Públic és, en teoria, una defensa dels drets de la persona, una defensa de la legalitat i una defensa, també, de la part més dèbil.

En no haver-hi un fiscal, qui en sortirà perjudicat? Entenem que tant l'acusat com la víctima, en aquests casos. Perquè nosaltres voldrem insistir que no només és anticonstitucional pel tema de l'acusat, sinó també pel tema de la víctima, perquè l'un i l'altre, quan no tinguin una acusació clara, o no puguin pagar-se els honoraris d'un advocat, estaran en una situació d'inddefensió. Perquè pensar que la persona perjudicada en un judici de faltes podrà, en algun moment, saber qualificar la pena, saber demanar la indemnització que li correspon, això entenem que és somniar truites, i aquesta persona quedarà, realment, fora de tot el que és la defensa dels seus drets. Per tant, entenem que aquest punt és clar: atempta contra molts articles de la Constitució, atempta contra el fet que el Ministeri Públic ha d'estar present a les parts, atempta contra l'article 24 de la Constitució i contra tots aquells que fan referència al tema dels drets humans.

Seguim també amb l'altre punt que nosaltres considerem que és un punt inconstitucional: és el tema dels registres, que, a partir d'aquesta nova Llei de reforma processal urgent, el jutge pot delegar a la policia el fet que practiqui el registre en un domicili. Entenem que això és molt greu. Fins ara teníem unes majors garanties: era el secretari judicial, que és qui dona fe pública judicial, qui havia d'assistir obligatòriament en els regis-

tres i, a més, tenia la garantia d'haver-hi dos testimonis; la nova Llei suprimeix aquests dos testimonis. Entenem que això és suprimir una petita garantia, però que realment no és anticonstitucional, però que sí que faculta la policia per al fet de practicar aquest registre.

Bé, ens diu el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya que això no..., bé que hi ha una part de la doctrina que pot considerar que no s'han fet les coses des del punt de vista constitucional, part de la doctrina a què ens apuntàvem, sí que ens reconeix que, si realment el registre l'ha practicat només la policia, sense presència judicial, que això no servirà com a prova. Ara bé, el fet que entenem que les garanties constitucionals que sigui el poder judicial qui estigui present, bé en la persona del secretari o de qualsevol altra persona que el jutge delegui del mateix jutjat —no el mateix jutge, sinó el secretari del jutjat, pot delegar en qualsevol oficial—, és una garantia important per als drets humans.

El fet de delegar la policia, avui dia —i n'hem tingut una trista experiència aquí a Catalunya en els darrers temps, en els darrers dies, en el darrer mes—, és quelcom que no podem acceptar. També el jutge Garzón, aquests dies, va delegar a una part de la policia, concretament a la Guàrdia Civil, el fet de practicar unes detencions, i realment no s'han respectat els drets humans en la manera com nosaltres creiem que s'han de respectar, i realment hi ha hagut un atemptat contra les llibertats individuals. I jo diria que, en sobrepassar-se en tot allò que el jutge li ha encarregat, no només ha passat això, sinó que des del primer moment que el jutge delega a la policia una sèrie de qüestions pot haver-hi... Perquè realment nosaltres no voldríem caure en la demagògia de dir que tenim la mateixa policia que a l'època franquista —cert és que no és així, cert és que les coses han canviat—, però és cert que en els darrers temps se'ns ha demostrat que encara poden succeir determinades coses que mai haurien de succeir en una democràcia.

Per tant, entenem que, quan la Constitució obliga que sigui el poder judicial qui estigui present en el que són registres i altres qüestions, no és només una delegació formal que passi un paperet d'ordre de registre, d'entrada i registre, sinó que entenem que vol dir que allà hi hagi la persona del secretari, del jutge o d'algu del jutjat per garantir la intimitat de les persones, la inviolabilitat del domicili i que, en tot cas, siguin respectats sempre els drets humans. Entenem que aquesta Llei de reforma de mesures urgents, en aquest aspecte, no fa més que seguir amb la continuïtat del que era la Llei Corcuera, amb la qual cosa el domicili en el nostre país aviat acabarà essent absolutament violable i s'hauran perdut totes aquelles garanties que vénen ja de l'antiga Llei d'enjudiciament civil, de l'antiga Llei d'enjudiciament criminal, totes aquelles garanties que existien en el nostre país des de fa temps i que només en l'època franquista van ésser greument conculcades.

Per tant, entenem nosaltres, volem sostenir també que el fet que el jutge pugui delegar a la policia aquests registres és quelcom anticonstitucional. També entenem que és anticonstitucional, perquè per una llei ordinària com és aquesta Llei de reforma processal urgent es reforma una llei orgànica i, per tant, entenem que no se segueix aquí el principi de jerarquia constitucional, que hauria de ser, com diu l'article 81 de la Constitució, això, reservat a una llei orgànica, i que tot el que sigui atemptar contra els drets de les persones ha de ser sempre

modificat mitjançant una llei orgànica. Entenem també que això atempta contra l'article 18.2 de la Constitució, que suposa inviolabilitat del domicili, i també, evidentment, contra l'article 24 de la Constitució, que suposa el dret a un procés just.

Voldríem, però, malgrat insistir en aquests dos punts i demanar molt especialment a la majoria d'aquesta cambra que votes sin aquest recurs d'inconstitucionalitat —que estem segurs, perquè així ho hem parlat amb els diferents juristes, que són de pràcticament tots els grups, que és clar que des del punt de vista tècnic és absolutament..., no només una llei mal feta, sinó una llei que atempta contra la Constitució—, volem dir, primer, que estem d'acord amb la filosofia dels judicis ràpids, és a dir, que aquí no ens estem carregant el tema dels judicis ràpids, però que entenem que en democràcia podem corregir alguns aspectes d'aquesta llei que s'hagin fet mal fets en el Parlament espanyol.

Penseu que va ser una llei tramitada pel procés d'urgència, una llei que només es va veure a la Comissió de Justícia Interior del Parlament espanyol, que ni tan sols es va votar en el Ple, i aquest és un dels punts fonamentals de què voldríem, també, d'alguna manera acusar al Govern central: la llei aquesta fa molt temps que s'hauria d'haver fet. És una llei que, pràcticament, s'ha elaborat per al tema de les Olimpíades i de l'Expo de Sevilla, partint de la base que, segurament, hi hauria més delinqüència durant aquest temps: nosaltres entenem que aquest tipus de lleis mal fetes, mal redactades, i que tenen importants atacs a la Constitució són intolerables a disset anys de la mort del dictador, a quinze anys del primer govern democràtic, a catorze anys de la Constitució i a deu anys de govern socialista. Entenem que hi ha hagut suficient temps per fer les lleis una mica millor.

Si realment aquesta Llei s'ha fet especialment perquè ens afecta aquí a Catalunya, per a les Olimpíades, jo em pregunto com hauria anat la preparació de les Olimpíades si s'haguessin fet tan mal fetes com aquesta Llei. Avui dia no es pot pot tolerar. Els primers anys de la democràcia hi van haver moltes lleis que es van redactar malament i que, fins i tot, tenen aspectes que podrien fer gairebé riure en convenis internacionals. Jo mateixa em dedico, com molts sabeu, al tema de la Llei del divorci, que té tres articles repetits, seguits, perquè en aquell moment no se'n van saber sortir de redactar-los millor. De totes maneres, avui dia entenem que això ja no es pot entendre.

Voldríem també recordar aquí que la Unió Progressista de Fiscals, en el seu darrer congrés, el mes de maig, va demanar que aquest article, concretament el de registre, era anticonstitucional i que, per tant, s'hauria de modificar. Volem insistir que no..., de cap manera volem entendre aquesta filosofia política que les qüestions menors han d'estar excloses dels recursos d'inconstitucionalitat. Entenem que una política que només vagi a les grans coses i s'oblidi dels problemes diaris dels ciutadans és quelcom que no podem entendre: si això està mal fet, s'ha de modificar.

I, per altra banda, pensar que no passa res de fer recurs d'anticonstitucionalitat, per un o dos articles, a una llei concreta. Sabem que, des del punt de vista tècnic, això és indefensable, així aquest mateix matí sentíem algun diputat d'aquesta cambra, de la majoria, dient que ell, la seva creença era que això era anticonstitucional; per tant, demanaríem a la majoria que realment reconsiderés aquesta postura i que reconsideréssiu finalment un

punt important: els organismes democràtics, per a què serveixen? Bé que el Consell Consultiu de la Generalitat, els seus dictàmens no són vinculants, però com podem realment pensar que és un organisme que compleix la seva funció estatutària si, dictamen darrere dictamen, aquesta cambra no li fa cas i no es reformen aquestes..., si no es fa absolutament cap cas al que, per unanimitat, es diu al Consell Consultiu?

Per tant, per acabar, demanar-vos el vot favorable, que ho reconsidereu bé —que sé que no ho fareu, però la meva obligació és demanar que ho feu—, demanar que voteu, perquè tècnicament no puc creure jo que hi hagi cap jurista, ni de la majoria de la cambra, que tingui..., que vegi que això, realment, tècnicament, està ben fet. I agrair, finalment, i per acabar, la presència aquí, a la nostra cambra, de membres de la Junta Directiva del Col·legi d'Advocats, de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats, i de l'Associació de Juristes Demòcrates, que, d'alguna manera, són els qui ens han fet tirar endavant aquesta qüestió en defensa de les llibertats, que aquí a Catalunya sempre hem tingut molt especialment cura d'aquesta defensa, i per això el Consell Consultiu, en el seu primer dictamen, ens diu que aquest Parlament és plenament competent per defensar aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Per tant, moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Ara poden intervenir els altres grups parlamentaris, de menor a major, per manifestar la seva posició: pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular al Congrés dels Diputats ja va presentar en el seu moment esmena a la totalitat al Projecte de llei de mesures urgents de reforma processal, que afecta l'ordre penal, civil i el contenciós administratiu, per considerar que es vulneraven alguns aspectes constitucionals.

En la mateixa línia, el Grup Popular d'aquesta cambra ha considerat necessari que el Parlament de Catalunya es pronunciï sobre els aspectes contraris a la Constitució que es contenen en la Llei de l'Estat 10/1992, del 30 d'abril, i en la nostra opinió hauria d'acordar la interposició de recurs d'inconstitucionalitat.

El nostre Grup Parlamentari està plenament d'acord que la justícia ha d'actuar sense dilacions indegudes i amb totes les garanties, com es desprèn de l'article 24 de la Constitució. I és ben cert que el nostre país hauria de posar-se en l'òrbita dels que gaudeixen d'una justícia ràpida, el que s'anomena una justícia de mall, una justícia que permeti utilitzar, per la pròpia naturalesa jurídica de determinats assumptes, uns mecanismes més àgils quan es mostra, ja inicialment, qui és l'autor, els fets, la víctima, etcètera, que en aquells altres en què bé per la seva naturalesa o perquè se'n desconeix l'autor o si hi ha veritablement fets o omissions delictives, el procediment esdevé d'una major complexitat.

En aquest sentit, totes les modificacions que s'introdueixen en aquesta Llei, tant en l'àmbit civil, penal i contenciós administratiu, tenen un únic objectiu: simplement evitar que s'acumulin les causes, alleugerir, en definitiva, les actuacions judicials; i en això estem plenament d'acord, però preservant, respectant el principi que tothom té dret a obtenir la tutela efectiva dels jutges i dels tribunals en l'exercici dels seus drets i in-

teressos legítims sense que en cap cas pugui haver-hi indefensió.

La reforma processal que es conté en la Llei 10 de 1992 està en clara relació amb les recents reformes penals introduïdes per la Llei orgànica 3 de 1989, del 21 de juny, que va suprimir un gran nombre de judicis de faltes mitjançant el mecanisme de la despenalització de tot un seguit d'actes o de fets, en considerar que en l'àmbit de la sanció administrativa es complia la funció punitiva de la falta, i també per a nombroses faltes relacionades amb la Llei de vehicles de motor, la qual cosa no ha descongestionat, sinó ben al contrari. L'Administració de justícia, doncs, ha generat tot un seguit de judicis verbals, civils, de molt més difícil i més llarga tramitació, amb un cost molt més elevat per al «justiciable», que l'allunya de la justícia.

La nova redacció que es dona en aquesta Llei a l'article 969 de la Llei d'enjudiciament criminal, segons la qual els fiscals podrien deixar d'assistir al judici quan la persecució de la falta exigeixi la denúncia de l'ofès o perjudicat, sense perjudici d'entendre si el denunciador no qualifica el fet denunciat o no assenyala la pena amb la qual s'ha de castigar, que remet en dos aspectes al criteri dels jutges, a excepció feta que el fiscal formulï per escrit les seves alegacions... Amb aquesta nova redacció, en els judicis de faltes es considera que la presència del fiscal no és estrictament necessària. Així doncs, el mateix jutge que ha de dictar sentència és qui porta l'acusació. Es vulnera el dret a la tutela judicial que es defineix per l'existència de jutges independents i imparcials. Difícilment pot ser imparcial un procés en què porti l'acusació qui, al mateix temps, ha de sentenciar.

D'altra banda, i respecte a la funció que han de complir els fiscals en el nostre sistema judicial, l'article 124 de la Constitució estableix que el Ministeri Fiscal, sense perjudici de les funcions encomanades a altres òrgans, té la missió de promoure l'acció de la justícia en defensa de la legalitat dels drets dels ciutadans i de l'interès públic tutelat per la Llei, d'ofici o bé a petició dels interessats; vetllar per la independència dels tribunals, i procurar davant seu la satisfacció de l'interès social.

La modificació que s'introdueix amb aquesta Llei afecta els judicis de faltes que, tot i que es qualifiquen de justícia penal de poca importància, ja que la Llei assenyala penes lleus que tenen la característica que el jutge pot moure's dins dels límits de les penes amb llibertat per la seva determinació, sí que són, però, d'una gran transcendència des del punt de vista de les indemnitzacions.

El darrer incís que s'ha introduït en l'apartat 25 de l'article sisè de la Llei 10/1992 i que modifica l'article 969 de la Llei d'enjudiciament criminal és clarament inconstitucional. A l'apartat 2 de l'article 24 de la Constitució espanyola es conté que «tothom té dret a ser informat de l'acusació formulada contra ell». Aquest principi constitucional, que l'acusat té dret a conèixer de què se l'acusa, ha estat ratificat per nombroses sentències del Tribunal Constitucional, que ha erigit com a base del nostre sistema el procediment acusatori fins i tot en els judicis de faltes. Convertir la denúncia en acusació és transformar el jutge en jutge i part, se'l converteix en acusador i jutjador; és a dir, falta l'acusació i la denúncia té valor d'acusació. L'acusat, inclosos els judicis de faltes, ha de reconèixer l'acusació que contra ell es formula per tal de poder defensar-se. Per tant, el jutge predetermina la sentència subsumint d'antuvi en un ti-

pus penal la conducta del «justiciable» i, per tant, predeterminant, també, la pena aplicable.

El Grup Parlamentari Popular, vist el rigorós Dictamen elaborat pel Consell Consultiu i d'acord amb la més estricta coherència parlamentària, votarà a favor de la presentació del recurs d'inconstitucionalitat contra l'apartat 25 de l'article sisè de la Llei de l'Estat 10 de 1992, del 30 d'abril, de mesures urgents de reforma processal.

Res més i moltes gràcies, senyor president; gràcies il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és un dels culpables —per dir-ho així— de la suspensió momentània de les vacances parlamentàries en signar conjuntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup Popular una proposta de resolució per formalitzar el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 10/92, de mesures urgents de la forma processal.

De nou, per tant, es presenta a la consideració d'aquest Parlament la interposició d'un recurs d'aquestes característiques davant el màxim òrgan jurisdiccional de l'Estat. I han estat diverses les veus que s'han fet sentir, fins i tot a Catalunya, sobre la legitimitat d'aquest Parlament per formular recursos d'inconstitucionalitat en els quals no es dirimeix la ja de per si autonomia competencial contra normes estatals amb vocació integradora, sinó la legalitat de normes que atempten contra algun dels drets fonamentals dels ciutadans.

És per aquest motiu que haig d'expressar la meua satisfacció per la brillant argumentació emprada pel Consell Consultiu en base a l'article 8.2 del nostre Estatut, en què és bo recordar que la Generalitat té l'obligació de promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat de l'individu siguin efectives i remoure els obstacles que impedeixin o dificultin la seva plenitud. Doncs bé, és precisament per remoure els obstacles que impedeixen bàsicament l'efectivitat de l'article 24 de la Constitució que es demana la interposició d'aquest recurs.

La raó de ser d'aquesta Llei, la Llei 10/92 de l'Estat, rau, segons es desprèn de la mateixa exposició de motius, en la modernització de les normes processals vigents, algunes de les quals són centenàries. Tot seguit, però, sorgeix la primera problemàtica: quin ha de ser el tipus i l'abast de la reforma? El Govern de l'Estat, com a norma habitual a l'hora d'afrontar les grans reformes legislatives, ha optat per l'adaptació parcial i puntual. Aquest cas no ha estat pas cap excepció: la gran reforma processal una vegada més s'ha ajornat *sine die*, i molt ens temem que per la tradició legislativa a l'Estat pot esdevenir una norma perpètua. Som de l'opinió, però, que en relació amb la normativa anterior cal advertir que aquestes mesures urgents, que afecten deu normes o deu lleis de l'Estat, representen malgrat tot, i en conjunt, un petit avenç, sobretot pel que fa a l'actualització de quantitats pecuniàries, reduccions de terminis i assumpció d'algunes de les aspiracions dels operadors judicials.

Tanmateix, la reforma processal segueix essent imprescindible, tant pel que fa al mateix concepte de seguretat jurídica com pel seu important paper a jugar en la recuperació de la confiança dels ciutadans en l'aparell judicial. Per a la recuperació d'aquesta confiança és imprescindible actuar en d'altres aspec-

tes, com per exemple el d'acabar definitivament amb el dèficit pressupostari de personal —secular, d'altra banda, a l'Administració de justícia. A Catalunya, a part dels punts citats, per recuperar la confiança de la ciutadania envers la justícia fa falta, a més a més, l'assumpció de noves competències en matèria de justícia i dret, adoptant com a model orientatiu l'Estatut de 1932, i aconseguint que, per fi, la normalització lingüística traspassi d'una vegada per totes els llindars dels jutjats.

El nostre Grup Parlamentari, al tall de les argumentacions anteriors, demana la impugnació constitucional només de l'article 6 de la Llei —és a dir, la reforma del procés penal—, concretament de la Llei d'enjudiciament criminal. Com vostès saben, és en la jurisdicció penal, i per raons òbvies, on el rò respecte als drets fonamentals de les persones ha de ser més escrupolós. D'aquí ve la clau de volta del present recurs: la complementarietat entre una Administració de justícia més eficaç, i per tant més ràpida, i el manteniment de les garanties jurisdiccionals. Aquesta complementarietat no es compleix en el seu article sisè, en detriment de les garanties establertes a l'article 24 de la Constitució.

D'aquest article s'ha de mencionar, en primer lloc, el seu punt tercer, que modifica l'apartat quart de l'article 569 de la Llei d'enjudiciament criminal, que tractava —i tracta— de les diligències de registre en llocs tancats. El nou redactat incorpora dues novetats: la supressió que el registre es practiqui amb dos testimonis i es prescindeix que el secretari judicial hi sigui sempre permanent.

De la modificació primera, no en tenim res a dir, ja que pensem que la plenitud de la fe pública la dona per si mateixa la presència del secretari. És en canvi el segon punt, el de la potestat de prescindir del secretari judicial, que presenta més problemes, concretament dos: té efectes sobre la inviolabilitat del domicili i la consideració de les proves que poguessin sorgir a partir de l'entrada i del registre.

Començant per aquest segon, s'ha de dir que les actes que s'aixequin del registre sense la presència del secretari no tenen la mateixa plenitud d'efectes, sobretot pel que fa a la prova. Aquestes proves que sorgeixen en els registres no tindran la valoració de fe pública. A més, si aquesta diligència la realitza un funcionari de policia es desvirtua, ja que es converteix, en definitiva, en una mera diligència d'instrucció i, per tant, a partir d'ara deixarà de tenir el relleu que dins el sumari tenia.

Pel que fa al primer dels problemes, és a dir, el dret a la inviolabilitat del domicili, si bé hem d'estar d'acord amb l'autorització judicial, que es manté, també hem d'estar d'acord que l'esperit que identifica aquest dret després d'aquesta Llei no resta ja exactament igual, perquè, sense la presència del secretari, qui supervisa el compliment del principi de proporcionalitat, de necessària aplicació en tota limitació de dret fonamental? Com queden les garanties més elementals que personificaven la presència del secretari i que així ho admet, fins i tot, la jurisprudència del Tribunal Suprem?

El paràgraf 25 del mateix article 6 té el seu origen en la necessitat de complementar processalment les reformes en la legislació penal, concretament en les faltes, que provoca trastorns en el funcionament dels tribunals per la quantitat excessiva de petites contravencions. És per això que en els judicis de faltes la nova Llei determina que els fiscals podrien deixar d'assistir al judici quan la persecució de la falta exigeixi la de-

núncia del perjudicat; en aquests casos, la denúncia tindria valor d'acusació. Doncs bé, permetin-me que em remeti al mateix Dictamen del Consell Consultiu, que recorda que la concepció del judici de faltes també està presidida pel principi acusatori, que imposa la presència del Ministeri Fiscal en defensa dels interessos generals de la societat i, a més a més, la concurrència de l'acusació: si el jutge assumeix la funció d'acusar i deixa de ser un òrgan imparcial, per tant, senyores i senyors diputats, aquesta és una illegalitat manifesta; aquest article infringeix les garanties judicials de l'article 24 i el que estableix l'article 117 de la Constitució.

Per Esquerra Republicana, la defensa dels drets humans i, per tant, de l'àmbit indispensable de protecció de les persones esdevé una qüestió cabdal i prioritària en el nostre esquema programàtic, i això ens porta tot sovint a situacions per a alguns poc entenedores, com quan impugnem unes mesures que pretenen agilitar el procediment judicial i evitar les demores, com és el cas d'avui, o denunciar en d'altres ocasions tot tipus de violència, la d'Estat o la de grups polítics violents —no com d'altres, que només condemnen la segona—, o erigir-nos paradoxalment en defensors de la Constitució Espanyola, si bé de forma mediata.

La nostra és una actitud, per tant, responsable, democràtica, respectuosa amb la legalitat vigent, almenys fins que el poble de Catalunya decideixi tenir-ne una de pròpia. I, malgrat tot, sent coherents, és per aquesta coherència que manifestem la nostra inquietud per la progressiva assumpció de poders per part de la policia estatal en detriment, proporcionalment, dels drets i llibertats fonamentals dels ciutadans —tendència que va començar amb la Llei antiterrorista, que va continuar amb la Llei de protecció de la seguretat ciutadana i acaba, de moment, amb la Llei de mesures urgents de reforma processal—; una policia, a més, que no entén ni comprèn el fet català, ni amb directius d'última hora.

Per mostra, alguns fets recents: el desproporcionat desplegament policial al pas de la torxa olímpica a Catalunya, d'anada i de tornada, amb alguns apallissaments inclosos, i també, en els darrers temps, i en els darrers dies, els interrogatoris, per exemple, a la mateixa Comandància de la Guàrdia Civil a Madrid, que quan es confirmen les presumpcions seran dignes de constar en l'informe d'Aministia Internacional del proper any.

I per acabar demano que el factor polític pesi menys que el factor jurídic, perquè vostès, com jo, sabem que aquesta Llei és contrària a la Constitució, com així ho va manifestar el Consell Consultiu.

Senyores i senyors diputats de la majoria, facin cas del Consell Consultiu de la Generalitat i no —com en d'altres ocasions— siguin excessivament sectaris.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, tres grups d'aquesta Cambra han presentat una proposta de resolució perquè el Ple d'aquest Parlament voti un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de mesures urgents de reforma processal. No hi ha dubte que un recurs d'aquesta mena planteja qüestions fonamentalment jurídiques, però el nostre Grup també voldria, en la primera part, introduir els ele-

ments que van portar a la necessitat que el Congrés de Diputats aprovés aquesta Llei de mesures urgents de reforma processal.

És evident que en una societat democràtica els ciutadans, quan exerceixen els seus drets, dintre d'aquests drets està un progressiu augment dels assumptes que es porten als tribunals. I, per tant, en resposta a aquesta demanda, és lògic que hi hagi tot un conjunt de mesures que vagin a modernitzar les normes processals. S'ha dit que una reforma de l'ordenament processal —per tant, de les lleis d'enjudiciament criminal i civil— és absolutament necessària, però el nostre Grup està d'acord que aquesta reforma, essent necessària, no es pot fer precipitadament. En aquests moments, dintre de la Comissió General de Codificació, hi ha una comissió que està treballant —i segurament treballarà, encara, durant bastant de temps— per la reforma d'unes lleis tan importants com aquesta, que —torno a dir-ho— no es poden fer precipitadament.

Però la necessitat d'una reforma global no pot servir mai d'excusa perquè no s'afrontin les reformes legislatives que siguin necessàries, de caràcter parcial, amb un objectiu fonamental, des del punt de vista del nostre Grup, que és un eficaç funcionament de l'Administració de justícia. Per nosaltres és tot al contrari: la perspectiva d'una transformació de caràcter general no pot fer oblidar la realitat quotidiana ni impedir aquelles iniciatives de caràcter parcial que vagin encaminades a adoptar progressivament les normes processals a les necessitats que l'experiència demostra que són ineludibles. Per tant, és en aquest marc on s'ha produït aquesta Llei de mesures urgents de reforma processal, que ha afectat el camp civil, el camp penal i el camp contenciós administratiu.

Les reformes d'aquesta Llei, més coneguda com la Llei de judicis ràpids, tenen un fil conductor comú, és a dir, aprofitar els recursos que té en aquests moments l'Administració de justícia i procurar que aquesta s'imparteixi d'una manera més ràpida i més eficaç possible, d'acord, precisament, amb el que ens diu la Constitució a l'article 24. Perquè, senyores i senyors diputats, és cert que qualsevol judici s'ha de fer amb totes les garanties legals per a l'acusat, però també és cert que la celebració de judicis amb tres, quatre, cinc anys d'endarreriment, és a dir, tres o quatre anys després que s'haguessin fet els fets delictius, no és segurament la millor manera de protegir les garanties legals d'aquest encausat. Precisament, un judici molt a prop dels fets delictius garanteix millor els drets de l'acusat i de la víctima, ja que els judicis celebrats uns quants anys després difícilment poden garantir aquests drets que reconeix la Constitució: després d'aquests anys les víctimes no es recorden dels fets —almenys d'una part dels fets—, els testimonis no es troben, o tenen molt poc interès a anar-hi... I és precisament en l'ordre penal on els tres grups d'aquesta Cambra han plantejat la proposta de resolució, per tal de modificar l'article sisè d'aquesta Llei.

És evident que aquesta reforma va dirigida a uns fets delictius molt determinats. En primer lloc, fa referència a delictes que es cometen «in fraganti», és a dir, estem parlant de robatoris amb intimidació, els clàssics casos —es coneixen pel «tirón», etcètera—, i en tots aquests casos hi ha d'haver càrrega probatòria més que suficient per decidir l'enjudiciament; per tant, és en aquestes condicions que se celebrarà el judici oral i es podrà realitzar, per tant, en el jutjat d'instrucció, fins i tot en el servei de guàrdia, sempre que el jutge ho valori així.

Amb aquestes reformes el que s'intenta és, precisament, tenir una justícia més ràpida i eficaç, una justícia que permet tenir sensibilitat davant de circumstàncies diferents en cada cas. Perquè, senyores i senyors diputats, no pot ser el mateix la tramitació d'un assumpte del qual es desconeix l'autor, i que per tant no se sap si és pròpiament o no delictiu, que exigeix una prova tècnica molt complicada, que aquells altres casos en què es mostra des del començament, en què se sap qui és l'autor i, per tant, quins són exactament els fets i la víctima. Per tant, davant de circumstàncies diferents, és lògic que tinguem una tramitació que permeti celebrar aquests judicis en un termini de pocs dies. I també nosaltres volíem destacar que, precisament, aquesta Llei, que va entrar en vigència el 6 de maig, ha tingut a Catalunya, en concret a la ciutat de Barcelona, el seu desenvolupament més important. Amb la creació de quatre jutjats de guàrdia, des del dia 1 de juliol, podem dir que la ciutat de Barcelona ha estat també a l'avantguarda d'una lluita per una justícia més ràpida i més eficaç.

Al mateix temps, nosaltres creiem que això no és contradictori amb les garanties que han de tenir tots els ciutadans, ja siguin encausats o víctimes. Perquè, senyores i senyors diputats, no ens equivoquem: la lluita per una justícia més ràpida i més eficaç, a més a més que és un dret constitucional, ha estat sempre una reivindicació de tots els sectors directament afectats: dels advocats, dels jutges, dels fiscals interessats en una justícia considerada com un servei públic als ciutadans, precisament al servei dels més febles.

Aquest article 6 afecta fonamentalment totes les disposicions que es reformen de la Llei d'enjudiciament criminal, però el que hem de dir és que l'informe del Consell Consultiu només afecta un incís d'un paràgraf concret; per tant, des d'aquest punt de vista, la Llei tenia 33 apartats, i solament dins de l'apartat 25 és quan es planteja aquesta qüestió de constitucionalitat. Nosaltres voldríem incidir en dues qüestions que segurament són les que s'han plantejat amb més força en aquest debat.

La primera és la que fa referència a la modificació de l'article 569 —en concret, el punt quart— de la Llei d'enjudiciament criminal. La novetat que introdueix la Llei de mesures urgents es troba que per fer un registre, a partir d'ara, es podrà fer no solament en presència del secretari judicial, sinó que, si ho autoritza el jutge —i ho torno a repetir: «si ho autoritza el jutge»; no estem davant de cap reforma en què no sigui necessària l'autorització judicial—, podrà ser fet en presència de la policia judicial o d'altre funcionari. La constitucionalitat o no d'aquest article es planteja perquè es considera que en això es pot vulnerar l'article 18 de la Constitució, perquè s'entén que aquesta reforma s'havia de fer mitjançant una llei orgànica. Què hem de dir, davant d'això? En primer lloc, que l'article 81 de la Constitució exigeix llei orgànica per a aquelles normes que desenvolupin drets fonamentals i llibertats públiques i l'article 18.2 de la Constitució garanteix com un dret fonamental el de la inviolabilitat del domicili, que només decau en tres supòsits, igualment garantits en el mateix rang constitucional: consentiment del mateix titular, delictes flagrants i resolució judicial. Per tant, en aquest sentit, la reforma d'aquest article 569 no afecta cap dels requisits constitucionalment protegits. I també, com ja ha tingut oportunitat de dir, d'indicar el mateix Tribunal Constitucional, la previsió d'aquest article 81 de la Constitució, de la

necessitat d'exigir llei orgànica per al desenvolupament d'aquests drets fonamentals de les llibertats públiques, no vol dir que la Constitució exigeixi aquest tipus de llei per a qualsevol regulació dels esmentats drets i llibertats, ja que aleshores implicaria que el legislador fóra —per dir-ho d'alguna manera— un constituent permanent, si no solament per a aquelles disposicions que siguin desenvolupament directe, ja que és difícil concebre una norma que no tingui una connexió com a mínim llunyana amb aquest dret fonamental.

Altres qüestions es van plantejar en el moment que es va demanar el dictamen del Consell Consultiu; jo avui no hi entraré perquè, de fet, cap dels grups proposants hi ha entrat directament i, en tot cas, sí que m'agradaria entrar en el paràgraf 25 de l'article 6, que és el que planteja la modificació de l'article 969 de la Llei d'enjudiciament criminal.

Què es planteja aquí? Es planteja que es pot vulnerar el dret a conèixer l'acusació en el cas que la denúncia tingui valor d'acusació, és a dir, en aquells casos que el Ministeri Fiscal no assisteix els judicis de faltes en compliment, precisament, de les instruccions que al respecte pugui establir el fiscal general de l'Estat; així mateix, també es pot plantejar la conculcació de l'article 124.1 de la Constitució respectant el mandat constitucional del Ministeri Fiscal en aquests casos.

En primer lloc, el que hem de dir és que en el cas que la falta fos perseguible a instància de part és quan el fiscal general de l'Estat pot impartir instruccions perquè els fiscals, en atenció, precisament, a l'interès públic, deixin d'assistir als judicis de faltes. En conseqüència, en aquests casos l'acusat haurà pogut tenir coneixement de l'acusació prèviament, ja que per al cas contrari no existiria ni tan sols un judici de faltes. Si, a més a més, tenim present que aquesta denúncia o querella ha de complir els requisits que diu l'article 277 de la Llei d'enjudiciament criminal, es garanteix el coneixement de les circumstàncies mínimes que serviran per establir la qualificació jurídic-penal dels fets.

Ara bé, el problema es planteja en el cas que el Ministeri Fiscal no comparegui al judici de faltes formulant les seves pretensions per escrit, ja que l'acusat no les ha pogut conèixer amb anterioritat. Llavors, què hem de dir? En aquest supòsit hem d'interpretar el precepte en el sentit que el jutge ha de posar en coneixement de l'acusat les pretensions del Ministeri Fiscal a l'inici del judici de faltes per tal, precisament, de no vulnerar la pretensió judicial esmentada. Ara bé, fins i tot seguint amb aquest raonament, seria previsible una altra hipòtesi, i és que no comparegués ni el denunciat o querellat ni el mateix Ministeri Fiscal i, per tant, aquell no hagi qualificat els fets o establert la pena exigible, ni aquest hagi formulat les seves pretensions per escrit. En aquest cas hem de dir que la reforma indica que s'entendrà feta la remissió al criteri del jutge.

Nosaltres no entenem, perquè creiem que aquest és el punt central de la discussió, almenys del Dictamen del Consell Consultiu, no entenem que això sigui interpretable com que s'obliga el jutge a formular l'acusació, circumstància que sens dubte, si aquesta fos la interpretació, seria inconstitucional, d'acord amb repetides sentències del Tribunal Constitucional —i, en concret, pel que fa als judicis de faltes, a la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 86—, sinó que el que es fa en aquest cas és que se sotmet al criteri del jutge establert en la sentència. Òbviament, si la falta perseguida és a instància de part i aquesta

part no compareix ni tampoc ho fa el Ministeri Fiscal, és previsible amb tota seguretat que el criteri judicial sigui absolutori o de suspensió del judici.

Per altra banda, també, s'ha fet una objecció, formulada, basada en l'article 124.1 de la Constitució espanyola, que es diu que no és rellevant ni afecta les funcions constitucionalment establertes pel que fa al Ministeri Fiscal. És evident que la missió del Ministeri Fiscal és la de promoure l'acció de la justícia en defensa dels drets dels ciutadans, però també de l'interès públic tutelat per la Llei, i en conseqüència, en aquests casos en què l'acció de la justícia només pugui ser, es pugui perseguir a instància de part, té evidentment una rellevància inferior, ja que tan sols es pot encetar, precisament, aquesta via judicial de què parlàvem abans si la part afectada es considera perjudicada o ofesa. Per tant, en aquest sentit, l'objecció que es pugui fer a l'article 569.2 de la Llei d'enjudiciament criminal no vulnera precisament aquesta previsió constitucional de la tasca del Ministeri Fiscal, que podrà formular les seves pretensions per escrit tot i no comparèixer personalment a l'acte del judici.

Per tant, des d'aquest punt de vista el nostre Grup considera que no hi ha arguments sòlids per recolzar aquesta pretenció, aquesta Proposta de resolució que presenten tres grups d'aquesta cambra, per plantejar en votació al Ple del Parlament de Catalunya un recurs d'inconstitucionalitat davant d'aquesta Llei.

Perquè, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, del que està convençut, és que aquestes reformes, que plantegen amb profunditat la necessitat de judicis ràpids i, per tant, d'una justícia més eficaç al servei dels ciutadans, donen compliment al mandat constitucional, que és que tothom té dret a un judici..., a una justícia ràpida i eficaç, amb totes les garanties i, per tant, sense dilacions indegudes.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem convençuts que aquesta reforma, en la mesura que planteja qüestions que diferents sectors han plantejat durant molt de temps, amb la necessitat d'una justícia més ràpida, ajudarà a un millor servei de l'Administració de justícia.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, som aquí perquè fa unes setmanes dos grups d'aquesta cambra van demanar que el Consell Consultiu es pronunciés sobre la constitucionalitat de quatre apartats de l'article 6 de la Llei número 10 d'enguany: aquests punts eren el 3, el 8, l'11 i el 25. Crec que valia la pena subratllar-ho, perquè aquí s'ha parlat molt de molts punts d'aquest article, però que quedi clar que el dubte d'aquests grups, d'aquests dos grups inicials, era sobre aquests punts: 3, 8, 11 i 25.

Com saben vostès, senyores i senyors diputats, amb el seu Dictamen 177, el Consell Consultiu ha emès el seu parer, exigit en aquestes circumstàncies per la llei i pel nostre propi Reglament. Aleshores, voldria subratllar —que crec que també ha quedat una mica enfosquit en el debat— que, d'aquests quatre punts, tres —especialment dos, que semblava..., o que realment són els més importants, els que tenen una transcendència autèntica, real, sobre els drets dels acusats, els drets dels processats—, sobre tres d'aquests punts el Consell Consultiu, amb tota rotunditat, nega qualsevol aspecte d'inconstitucionalitat.

Per tant, al nostre Grup ens sembla sobrerera molta argumentació que s'ha fet aquí sobre el tema dels registres, sobre el tema de la necessitat de la llei orgànica. La senyora Oranich s'hi ha referit molt: el mateix Dictamen..., hi ha un punt que discrepa de la senyora Oranich, i nosaltres, doncs, tenim una especial tendència, com saben, a donar suport al Consell Consultiu (*riallles*). L'únic cas...

(De l'escó estant, el Sr. Ribó diu: «Es nota sovint, això».)

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor Ribó, es nota sovint, i en tot cas es nota bastant més sovint que en el seu Grup, com veurem a continuació.

El que sí que és cert és que en un punt —el 25—, en una petita part d'aquest punt —l'últim paràgraf, un incís d'aquest—, la conclusió del Dictamen diu que és inconstitucional. Aquesta conclusió és molt clara, és molt neta, és molt tallant; ara, jo crec que obeeix bastant al caràcter abreujat, escurat, que suposa una conclusió concreta, perquè si vostès han repassat l'argumentació jurídica que fa arribar el Consell Consultiu a aquesta conclusió veuran que el Consell Consultiu és molt més moderat, molt més ponderat, molt més cautelós.

Perquè jo m'he permès subratllar alguna de les frases del Dictamen sobre aquest punt... Que, hi insisteixo, no és sobre el punt 25: sobre el segon apartat, i encara només un incís, perquè en aquest punt 25 hi ha moltes altres coses que s'han dit i que el Consell Consultiu diu que no és inconstitucional; per tant, el que no es pot fer és acusar que no se segueix el Consell Consultiu en un punt concret i, en tots els altres, qui acusa és el que no els segueix en absolut. Miri, diuen: «Sí que entenem que pot presentar alguna problemàtica, des del punt de vista de la seva legalitat, aquest punt»; «des del punt de vista del principi acusatori» —diu més avall—, «la qüestió ja es presenta més vidriosa», tot i reconeixent que la denúncia, doncs, té un gran valor; més avall diu que «aquesta denúncia, que s'erigeix en requisit de perseguibilitat, adquireix una singular rellevància»; més avall diu: «Es podria sostenir que la inassistència del Ministeri Fiscal en aquests casos...» —etcètera—: «el legislador es cuida molt bé de salvar aquesta dificultat que es planteja, dient que la denúncia tindrà valor d'acusació»; més avall diu..., més avall diu que «és cert que es podria sostenir» —com crec que s'ha sostingut fa uns minuts—, «que es podria sostenir que, en el cas que la Llei preveu, el jutge es limitarà a indicar a la part el tipus en el qual, si són certs, podrien incardinar-se els fets denunciats.»

Per tant, com poden veure, aquesta conclusió tan clara i neta d'inconstitucionalitat d'aquest apartat, en el moment de l'argumentació detallada, queda la qüestió molt més dubtosa. Perquè, en definitiva, el que el Consell Consultiu ens ve a dir que probablement és inconstitucional és un punt, un punt molt i molt menor —insisteixo en això—, que podria ser-ho si es donessin les següents circumstàncies —perquè aquí s'ha parlat molt d'articles i de drets, però imaginin-se, senyores i senyors diputats, què caldria perquè, a criteri del Consell Consultiu, efectivament, l'aplicació excepcional d'aquest article, d'aquest fragment, d'aquest petit fragment d'article, fos inconstitucional—: seria que, tot i tractar-se de temes que només són perseguibles d'ofici, que a l'escrit de denúncia —que ja s'ha dit que és un escrit fonamental, un escrit important— no hi hagués..., no continguéssin la qualificació o la tipificació de la falta; a més a més, s'hauria de donar el cas que el fiscal no hi assistís; a més a més, caldria que no sols no hi assistís el fiscal, sinó que el fiscal no hagués

fet arribar prèviament al judici cap escrit de qualificació... Només en el cas que es donés tot aquest reguitzell de circumstàncies és quan es podria considerar que el criteri informatiu —podríem arribar a suposar, com es diu— del jutge, explicant quina qualificació podria tenir aquella conducta, tipifiqués aquella conducta sancionable: aleshores seria, doncs, probablement, inconstitucional.

Per tant, com poden veure, un cas excepcional en un tema molt i molt menor. I per això, i reconec que legítimament —no des del punt de vista jurídic, però sí des del punt de vista polític—, molts dels oradors que m'han precedit, potser amb excepció de la senyora Montserrat, els altres han parlat de moltes coses, que eren les matèries conflictives i discutibles dels altres punts, aquells que sí que el Consell Consultiu, amb tota rotunditat, diu que no hi ha res a dir. I, en canvi, vostès han fet la gran salsa —si se'm permet— explicant els desastres d'aquesta Llei, llei que als efectes nostres, i d'aquest Parlament, nosaltres ens abstenim de qualificar, ni en sentit positiu ni en sentit negatiu: aquí no hi som per discutir si uns determinats apartats són inconstitucionals.

Per tant, en conclusió, el que podríem rebatre, el que podríem impugnar, el que podríem portar al Tribunal Constitucional, són temes nimis, són temes de detall.

Jo voldria recordar aquí la sensació que vam tenir els diputats de la primera legislatura quan per primera vegada vam plantejar un recurs d'inconstitucionalitat. Jo recordo que estàvem, fins i tot, tremolosos, perquè damunt nostre planava l'ombra del gran conflicte polític constitucional de l'any 34 —i això es va dir per part de molts oradors en aquell moment, i en els passadissos—, de la Llei de contractes de conreu, perquè semblava que fer un recurs d'inconstitucionalitat era una tragèdia. Evidentment, fer un recurs d'inconstitucionalitat està inserit en els mecanismes constitucionals d'aquest país, i no és una tragèdia, i afortunadament el nostre Parlament, altres parlaments, el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat, amb normalitat, quan entenen que un tema mereix la crítica, mereix la impugnació, així ho fan. Ara, que quedi clar també que la normalitat no vol dir la banalitat, la banalització: nosaltres entenem que políticament no és bo que, per qualsevol tema menor, per qualsevol detall que pugui ser discutible, anéssim sistemàticament al conflicte —perquè, en definitiva, sempre és un conflicte, encara que jurídic—, al conflicte del recurs d'inconstitucionalitat. Per tant, hem d'administrar amb prudència aquest recurs que tenim a les nostres mans.

Per tant, que quedi clar: el Grup de Convergència i Unió, avui, aquí i ara, no entén políticament adequat, no entén que hi hagi una oportunitat política, que per un tema —hi insisteixo— molt menor, i que només en casos excepcionals es podria arribar a produir, aleshores caldria fer aquest recurs... I nosaltres entenem, per aquesta prudència política, que no cal fer-ho, tot i que insisteixo que reconeixem que possiblement, i si tant m'apura la senyora Oranich en aquest punt concret, aquest incís probablement podria arribar a ser —si es donessin totes aquestes circumstàncies que he explicat—, podria arribar a ser inconstitucional.

I, finalment, voldria també explicar que ens mou al vot negatiu un altre aspecte, que és un aspecte més aviat de procediment, però que ens preocupa, perquè no és la primera vegada que passa. Vostès recordaran que en el recurs que es va intentar

fa uns mesos a una altra llei estatal jo em vaig queixar de la mecànica del que en deia l'abús, o la desviació, o la manipulació, del procediment de plantejar recursos d'inconstitucionalitat: en aquells moments només ho vaig dir molt de passada, perquè aleshores sí que era un tema cabdal, políticament, i interessava –a mi, almenys, m'interessava– deixar clara quina era la posició política sobre aquest tema de gran transcendència –la Llei Corcuera, que es deia– per part del nostre Grup, i, per tant, aquests temes de procediment, hi vaig passar molt per sobre, però és que –i, això, per això deia que em preocupava– observem que en aquest nou recurs es torna a incidir, es torna..., és la segona vegada consecutiva que, almenys al nostre entendre –m'ho hauran d'acceptar–, s'està manipulant el mecanisme establert per la Llei del Consell Consultiu i el Reglament del Parlament. Perquè el fet de necessitar un dictamen del Consell Consultiu no és una cosa anecdòtica, no és una cosa marginal, és el tema fonamental i clau.

Tots nosaltres, els legisladors, cadascú en el seu moment, vam creure necessari que, per no discutir endebades, per no discutir filosofies, per no discutir principis jurídics o articles de lleis concretes, com aquí s'han entrecreuat, i que els senyors i senyores diputades que, com molt bé deia la senyora Oranich, doncs, no tenen coneixements jurídics, n'han estat al marge, de què és el que s'estava discutint, doncs per evitar precisament que hi hagi una discussió estrictament jurídica, cal sempre el dictamen del Consell Consultiu.

I, com deia abans, el que no es pot fer és riure-se'n, del Consell Consultiu, com s'ha fet –com entenc jo que s'està fent–, a base de demanar-li el dictamen d'uns punts concrets i després plantejar..., després d'haver sentit, després d'haver rebut el Dictamen del Consell Consultiu, plantejar un escrit en què es diu: recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 10/92, de 30 d'abril, perquè l'article 6 –que, com es deia aquí fa un moment, i vostès ho poden constatar, modifica trenta-tres articles de la Llei d'enjudiciament criminal, en matèries molt diverses unes de les altres–, doncs, l'article 6, globalment, genèricament, de l'esmentada Llei, per la possible vulneració dels articles 3, 24 i 117... Jo ja sé que oficiosament se m'ha informat que aquesta citació de l'article 3 és un error material, però comprendran que el nostre Grup podia manifestar la seva indefensió, perquè m'he estat preocupant aquesta matinalada de veure a sant de què l'article 3 de la Constitució, que fa referència a les llengües aplicables a l'Estat espanyol, té relació amb el tema dels fiscals, quant a la seva assistència, i aleshores resulta que és un error; però això, formalment, no s'ha rectificat. També voldria dir que es fa referència a l'article 117 de la Constitució. Jo, per exemple, recordo que el mateix article 117, en l'apartat quatre, precisament, diu que els jutges, a part de la seva missió concreta i determinada, també tenen «altres atribucions que els siguin atribuïdes expressament per la llei en garantia de qualsevol dret». Però..., bé, no voldria tornar a insistir en el fons del tema.

En definitiva, els grups que volien demanar recurs eren lliures en el seu moment de demanar l'examen per part del Consell Consultiu de tots els punts i de totes les lleis que vulguessin. El que entenc jo que no és viable, que no és correcte, que és un abús, una desviació és, després de tenir el Dictamen el Consell Consultiu, estendre..., no ja mantenir els punts, que és legítim,

de la mateixa manera que es pot discrepar –jo parcialment, molt parcialment, he discrepat d'una conclusió del Consell Consultiu, d'altres vegades vaig discrepar més, moltes altres vegades no he discrepat mai, i els altres grups han fet exactament igual–: no sols vostès discrepen que el punt 3, 8 i 11 no siguin inconstitucionals segons el Consell Consultiu, sinó que en aquest escrit vostès hi posen tot l'article.

Imaginín-se, només per un cas ben concret..., és clar, si acorressim fer aquest recurs, la tramitació no acabaria aquí, perquè això no és purament un debat entre nosaltres, sinó que té unes conseqüències jurídiques; després caldria que la Mesa del Parlament, caldria que els lletrats al servei del Parlament confeegissin un escrit recollint què és, què és allò que jurídicament impugna el Parlament de Catalunya: amb la votació que es pogués donar del text que se'ns ha proposat no hi hauria manera humana de saber-ho, perquè el que impugnariem seria l'article 6, per possible vulneració de tres articles de la Constitució, i un dels tres resulta que és un error.

Per tots aquests motius, i potser algun altre que hi podríem afegir, però se m'està acabant el temps, anuncio que el nostre Grup, fonamentalment per aquest criteri, per aquesta opció política d'oportunitat, ens oposarem a l'adopció d'un acord del nostre Parlament en el sentit d'interposar recurs contra l'article 6 de la Llei 10/92, del 30 d'abril.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Roc Fuentes, per què demana la paraula?

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Jo demano la paraula com a portaveu d'Iniciativa per Catalunya en aquests moments per... (*pausa*), bé, perquè..., en primer lloc perquè el senyor Escudé ha fet una referència que, des del nostre punt de vista, és totalment incorrecta, tota vegada que es va presentar a temps un escrit rectificat l'error mecanogràfic relatiu a l'article 3 de la Constitució: com és evident, l'article 3, com sabem tots molt bé, fa referència a les llengües, i va ser un error de transcripció. Primera qüestió.

Segona qüestió: el que certament és una manipulació i, en tot cas, és desatendre el que diu el Consell Consultiu és no interposar el recurs després que el Consell Consultiu ha dit clarament que hi ha un aspecte que sí que és inconstitucional. Per tant, per tant, no pot parlar el senyor Escudé de fer burla del Consell Consultiu, perquè seguir el que marca el Consell Consultiu no és fer burla.

I, en tercer lloc, nosaltres fem referència en l'escrit a l'article 6, que s'impugna, la qual cosa no vol dir pas que impugnem tot l'article 6, sinó aquells apartats de l'article 6 que nosaltres considerem que són inconstitucionals, però en tot cas, en tot cas, senyor Escudé, estem perfectament disposats a plantejar el recurs exclusivament en els termes que marca el Consell Consultiu, i el citem públicament que vostè ho accepti, que sigui conseqüent, que sigui conseqüent i respecti plenament el que marca el Consell Consultiu.

Nosaltres estem en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Algun altre grup vol intervenir? Hi ha la possibilitat, segons el Reglament, d'un torn, d'un segon torn de cinc minuts: per això li he concedit la paraula al senyor Roc Fuentes. (*Pausa*.) No havent-hi cap altre grup que solliciti la paraula, passem a la votació.

Es procedeix a la votació sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 6 de la Llei de l'Estat 10/1992, del 30 d'abril. Perquè l'acord sigui vàlid, cal la majoria absoluta.

Vots a favor de la interposició del recurs?

Vots en contra?

Abstencions?

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha quedat rebutjat per 21 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dotze del matí i vuit minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dis. Leg. B. 27.066.80. ISSN 0213-7076 (general) ISSN 0213-7094 (diària D.)

